

Szakcsi és Vidéki Hirek

IRTA: TÓTH PÁL JÓZSEF HIRVERSIÓ

Az új buza kenyérből de sokan nem
esznek,
A temető dombján a sirba fekszenek.
Sok a halálnak önként jelentkezett,
A fényes nap elől a sirba ment.

Szakáli menyecske de elszánta magát,
A kezibe fogta a forgó pisztolyát,
A szoba ajtaját magára csukta,
Megtöltött pisztolyát a szívének fogta.

A sok piros vére a földet festette,
Fia és a napa sirva emelgette.
A divány sarkára hajtotta a fejét,
A halálnak adta szép szabad életét.

Szóltak a harangok a magas toronyba,
Menyecskék, asszonyok mentek az udvarba.
A holt menyecskét nézni sokan be se
fértek,
Virágos udvarba rajta keseregtek.

Csicsói bucsuba ott volt a sok vidéki lány
Mikor bucsuztatták a háza udvarán.
Ott volt a plebános a derék kántorral,
A menyecskét barátai elkisérték sirva.

Somogyzili asszony a kutba ölte magát,
Kapos fegyházba elcsukták a fiát.
Mert halt meg az asszony még élve
kihúzták,
Elszánta magát, mert a fiát bucsukák.

A börtönült fiát mindig az sajnálta,
Éles beretvával a nyakát elvágta.
Az élő ereket keresztül vagdalta,
A sok piros vérét a földre hullatta.

Ó törvényes urak, hogy ezt meghallották,
A szeretett fiát haza haza bocsátották,
Mert az édes anyát mint gyermek szerette
A gyász temetőbe rögtön felkereste.

Megtalálta édes anyja sirhalmát,
Könnyeivel öntözte a fejfáját.
Édesanyám keljen fel a sirjából,
Hazaértem a kaposi rabságból.

Egy ozorai menyecske haragba lett a
kedvesével,
Elment hozzá aludni leöntötte marólugkővel.
Menyecske kedvese felugrott baltára kaptak
Az udvaron egymással nagyon virgolódtak.

A megmaradt lugkövet ő is felhajtotta,
Gyenge volt a lugkő nagyon nem szaggatta.
Csinos menyecske volt felkötötte magát,
Csak az egyik lábán hagyta a tutyiját.

Az udvaron hagyta a cifra tutyiját,
Agyonverte Ozorán egy ember a sógorát.
A sógorgyilkost a csendőrök elfogták,
A szekszárdi nagy rabságra hurcolták.

Kakukmadár elhagyta a szólását,
A két testvér sirathatja az urát.
A kis csirke nagyon fél a kányától,
A két sógor most váltak meg egymástól.

A bedegi hegycsősz felkötötte magát,
Egy fiatal ember beverte a száját.
Ezért a halálnak önként jelentkezett,
Mert kimondta a gyilkosra, hogy kivel
heverészett.

Olvashatja mindenki a versem közepéből,
Hogy a füstfaragó leesett a miklósi ké-
ményből.
Koromvakaróra a feje ráesett,
Kátani sem tudott mert rögtön vége lett.

Füstfaragó ilyent még nemért,
Piros vérrel föstötte a kemencét.
Gazdasszony szép fehérre meszelte,
Füstfaragó ne sétáljon előtte.

Tamási szódás legény kutba ölte magát,
Nem mondta senkinek a nagy titkos baját
Barna kislány egy fa mellett siratta,
Sokan tudták, hogy az volt a galambja.

Egy döbröközi ember elhajtotta vásárra
a lovát,
Otthonhagyta kétsöves puskáját.
Meghagyta német cserélt fiának,
Viselje gondját a kétéves lányának.

Német gyerek a fegyvert forgatta,
A nagy ablak fájának tartotta.
Véletlenül elsütötte a puskát,
Agyolotta a gazda kislányát.

Német gyerek a szobába jajgatott,
A kislányt látta az udvarba, hogy halott.
Apja-anyja kisírták magukat,
Halva találták kétéves lányukat,

Felsőiregbe ki lett játszva egy fiatal kecske
Szántón verekedett két csinos menyecske.
Szőke a barnára akkorát rávetett,
Másnap a kórházba ette az ebédet.

Régen elmúltak már a honvédhuszárok,
Szokolyba birkóztak a lányok.
Az egyik cigánylány lehetett,
A faráról a szoknya leesett.

Polgárlány tejet vitt a csarnokba,
Cigánylány vásárolni ment a boltba.
Polgárlány a sok tejet mind hegyibe
öntötte,
Helyibe ment, a bolt előtt fellökte.

A nagy porba henteregték egymáson,
Póstáslegény odanyargalt lóháton.
Az üzletesné a boltjába nevetett,
Cigánylány a parasztlányon hentergett.

Szili tikász jaj de nagyon meghizott,
A bíró szőke vasárussal birkózott,
Tikász tenyerétől nagy pofont kapott,
Üstökösnek nézte a pici csillagot.

Aki meghal, annak ássák meg a sirt,
Szakcs községből elloptak egy vendő zsirt.
Vendő zsirral négy zsák lisztet elvittek,
Mátásba jó kenyeret chettek.

Nem is merték átvinni a hidon,
Rejtek helyen elosztottak a zsiron,
Vendőből a sok zsirt kikotorgatták,
Vendőt a kékkővel a szalmánál hagyták.

Egy pincébe három kenyér volt azt is
ellopták,
Tejfölös fazékból a fölt mind lenyalogatták.
Tajfölös volt az orruk és a szájuk,
A sok rablás meg sem látszott rajtuk.

Egy zsidógyerek megverte a nagybátyát,
Szakcsi költő elhagyta a kabátját.
Göllei bucsuba a híreket firkálta,
Elment érte, de csak a helyét találta.

Hires író a kabáttal mi lesz most,
Ösmered-e a Börcsök József bicsakost.
Attól vettem a kést Szekszárdon,
Mint a tükör ugy fénylik az asztalon.

Jó bor mellett lehet szépen dalolni,
Börcsök késsel lehet sonkát vagdalni.
Én is ültem valamikor lóháton,
Börcsök József hires késes Szekszárdon.

Torvajról Andocsra szép menyasszonyt
hoztak,
Menyasszonyos háznál többen is berugtak.
A jó borból ittak nagyot,
Elvesztették a násznagyot.

A csinos menyasszony nagyon szégyelte,
Hogy egy részegembert ültettek melléje.
A boros ember mindig azt kátozta
A násznagynak nem lesz most vacsora.

Hazaért a násznagy, kezdtek vacsorázni,
Elveszett násznagy nem is mer pipázni.
Még a sült malac is mosolygott a tálba,
Mert a násznagy ur volt a nevelő dajkája.

Egy kövér gazdasszony akkorát nevetett,
A szép cifra torta az asztal alá esett.
A hires násznagynak hordták a csutorát,
Az uj menyecskével kijárta tancát.

Egy kövér asszony nem látott még grótot,
Cukor helyett keserűsóval hintette a sárga
kuglófot.
Gyermekek is kátozták az andocsi faluba,
Keserűsöt tettek a sárga kuglófra.

Augusztus hónapba zörögtek a láncok
Szántói menyecskék tanulták a táncot.
Pestre is felmennek mester lesz a vezetőjük,
Ott meg lesz fizetve a sárga cipőjük.

Tátony pusztai legény annyira berugott,
Hogy egy üres zsákba belekapaszzkodott.
A nagyszáju zsákot fejire huzta,
Az anya keresi meg ne találhassa.

A hirversíró egy gazdag helyen hált,
Megette a borju a sárga nadrágját.
Hazafelé ment kapott egy permetes nadrágot
Ezért kíván mindnkinek boldog jó világot

Kiván a jó kormányzó uraknak,
Hogy eresszék ki a százpengős bankókat.
Hogy a munkásnépnél egymáson legyenek,
Mert Ssent Mihály napra ugyis visszamennek

Kivánok miss jó egészséget nagyságos fő-
szolgabíróknak
Hamar utolérje a sikasztó lázítókat.
Kivánom, hogy sokáig élhessen,
Nemsokára alispán ur lehessen.

IRTA:TÓTH PÁL JÓZSEF HIRVERSIÓ

Az új buza kenyérből de sokan nem esznek,
A temető dombján a sírba fekszenek.
Sok a halálnak önként jelentkezett,
A fényes nap elől a sírba ment.

Szakáli menyecske de elszánta magát,
A kezibe fogta a forgó pisztolyát.
A szoba ajtaját megára csukta,
Megtöltött pisztolyát a szívének fogta.

A sok piros vére a földet festette,
Fia és a napa sírva emelgette.

A divány sarkára hajtotta a fejét,
A halálnak adta szép szabad életét.

Szóltak a haragok a magas toronyba,
Menyecskek, asszonyok mentek az udvarba.
A holt menyecskét nézni sokan be se fértek,
Virágos udvarba rajta keseregtek.

Csicsói bucsuba ott volt a sok vidéki lány,
Mikor bucsuztatták a ház udvarán.

Ott volt a plebánus a derék kántorral,
A menyecskét barátai kísérték sírva.

Somogyzili asszony a kutba ölte magát,
Kapos fegyházba elcsúgták a fiát.
Nem halt meg az asszony még élve kihúzzák,
Elszánta magát mert a fiát becsukák.

A börtönült fiát mindig az sajnálta
Éles beretvával a nyakát elvágta.
Az élő ereket keresztül vagdalta,
A sok piros vérét a földre hullatta.

Ó törvényes urak, hogy ezt meghallották,
A szeretett fiát haza haza bocsátották.
Mert az édes anyát mint gyermek szerette
A gyász temetőbe rögtön felkereste.

Megtalálta édes anyja sírhalmát,
Könnyeivel öntözte a fejfáját.
Édesanyám keljen fel a sírjából,
"azaértem a kaposi rabságból.

Egy ozorai menyecske haragba lett a kedvesével,
Elment hozzá aludni leöntötte marólugkővel.

Menyecske kedvese felugrott baltára kaptak,
Az udvaron egymással nagyon virgolódtak.

A megmaradt lugkövet ő is felhajtotta,
Gyenge volt a lugkő nagyon nem szaggatta.
Csinos menyecske volt felkötötte magát,
Csak az egyik lábán hagyta a tutyiját.

Az udvaron hagyta a cifra tutyiját,
Agyonverte Ozorán egy ember a sógorát.

A sógorgyilkost a csendőrök elfogták,
A szekszárdi nagy rabságra hurcolták.

/e helyen látható a hirversíró fényképe/

Kakukmadár elhagyta a szólását,
A két testvér sirathatja az urát.
A kis csirke nagyon fél a kányától,
A két sógor most váltak meg egymásról.

A bedegi hegycsősz felkötötte magát,
Egy fiatal ember beverte a száját.
Ezért a harkálnak önként jelentkezett,
Mert kimondta a gyilkosra, hogy kivel heverészett.

Olvashatja mindenki a versem közepéből,
Hogy a füstfaragó leesett a miklósi kémányból.
Koromvakaróra a feje ráesett,
Kátani sem tudott mert rögtön vége lett.

Füstfaragó ilyen még nem ért,
Piros vérrel füstötte a kemencét.
Mazdasszony szép fehérre meszelte,
Füstfaragó ne sétáljon előtte.

Tamási szódás legény kutba ölte magát,
Nem mondta senkinek a nagy titkos baját.
Barna kislány egy fa mellette siratta,
Sokan tudták, hogy az volt a galamja.

Egy döbrököző ember alhajtotta vásárra a lovaát,
Otthonhagyta kétesövés puskáját,
Mehagyta német cserélt fiának,
Viselje gondját a kétéves lányának.

Német gyerek a fegyvert forgatta,
A nagy ablak fájának tartotta.
Véletlenül elsütötte a puskát,
Aggónlőtte a gazda kislányát.

Német gyerek a szobába jajgatott,
A kislányt látta az udvarba, hogy halott.
Apja-anyja kisírták magukat, Halva találták kétéves lányukat,

Felsőiregbe ki lett játszva egy fiatal kecske
Szántón verekedett két csinos menyecske.
Szóke a barnára akkorát rávetett,
Másnap a kórházba ette az ebédet.

Régen elmúltak már a honvédhuszátok,
Szokoliba birkóztak a lányok.
Az egyik cigánylány lehetett,
A faráról a szoknya leesett.

Polgárlány tejet vitt a csarnokba,
Cigánylány vásárolni ment a boltba.
Polgárlány ~~vá~~ a sok tejet mind hegyibe öntötte,
Helyibe ment, a bolt előtt fellökte.

A nagy porban henterögtek egymáson,
Póstáslegény odanyargalt lóháton.
Az üzletesnő a boltjába nevetett,
Cigánylány a parasztlányon hentergett.

Szili tikász ~~gaj~~ de nagyon meghizott,
A biró szóke vásárussal birkózott.
Tikász ~~zenyerétől~~ nagy pofont kapott,
Üstökösnek nézte a pici ~~ksillagot~~.

Aki meghal, annak ássák meg a sirt,
Szakes községből elloptak egy vándó zsirt.
Vándó zsirral négy zsák lisztet elvittek,
Aratásba jó kenyeret ehettek.

Nem is merték átvinni a hidon,
~~tejték~~ helyen elosztottak a zsiron.
Vándóból a sok zsirt kikotorgatták,
Vándót a kékővel a szalmánál hagyták.

Egy pincébe három kenyér volt azt is ellopták,
Tejfölös fazékból a fölt mind lenyagogatták.
Tejfölös volt az orruk és a szájuk,
A sok rablás meg sem látszott rajtuk.

Egy zsidógyerek megverte a nagybátyát,
Szakcsi költő elhagyta a kabátját.
Göllei bucsuba a hireket firkálta,
Elment érte, de csak a helyét találta.

Hores iró a kabáttal mi lesz most,
Ösmered-e a Börcsök József bicsakost.
Attól vettem a kést Szekszárdon,
Mint a tükör ugy fénylik az aztalon.

Jó bor mellett lehet szépen dalolni,
Börcsök késsel lehet sonkát vagdosni/alni,
En is ültem valamikor lóháton, Börcsön József hires késes Szekszárdon.

Torvajról Andocsra szép menyasszonyt hoztak,
Menyasszonyos háznál többen is berugtak.
A jó borból ittak nagyot,
Elvesztették a násznagyot.

A csinos menyasszony nagyon szégyelte,
Hogy egy részeg embert ültettek melléje.
A boros ember mindig azt kátozta
A násznagynak nem lesz most vacsora.

Hazaért a násznagy, kezdtek vacsorázni,
Még a sült malac is mosolygott a tálba,
Mert a násznagy ur volt a nevelő dajkája.

Egy kövér gazdasszony akkorát nevetett,
A szép cifra torta az asztal alá esett.
A híres násznagynak hordták a csutorát,
Az uj menyecskével kijárta tancát.

Egy kövér asszony nem látott még grófot,
Cukor helyett keserűsával hintette a sárga kuglófot.
Gyermekek is kátozták az andocsi faluba,
Keserűsót tettek a sárga kuglófra.

Augusztus hónapba zörögtek a láncok
Szántói menyecskék tanulták a táncot.
Pestre is felmennek mester lesz a vezetőjük,
Ott meg lesz fizetve a sárga cipőjük.

Tátyony pusztai legény annyira berugott,
Hogy egy üres zsákba belekapaszkodott.
A nagyszáju zsákot fejire huzta,
Az anya keresi meg ne találhassa.

A hirversiró egy gazdag helyen hált,
Megette a borju a sárga nadrágját.
hazafelémenet kapott egy permetes nadrágot,
Ezért kíván mindenkinek boldog jó világot.

Kíván a jó kormányzó uraknak,
Hogy eresszék a százpengős bankókat.
Hogy a munkásnépnél egymáson legyenek,
Mert Szent Mihály napra ugyis visszamennek.

Kívánok friss jó egészséget nagyságos főszolgabírónak
Hamar utolérje a sikasztó lázitókat.

Kívánom, hogy sokáig élhessen,
Hem sokára alispán ur lehessen.

Felelős kiadó Tóth Pál József. Nyomatott a Dombóvári Könyvnyomdában.

Egy amerikai lakodalom.

Egy névtelen magyar ember valamikor régen,
Lakodalmat tartott az egyik bánya plézen.
S hogy megemlegezzék a lakodalom napját,
Meghivta a magyarságnak apraját és nagyját.

Volt ott inni-ennivaló, amennyi csak kellett,
Jómódu volt a menyasszony, nagyon könnyen tellett.
S hogy majd este legyen, aki beszéljen is végül,
Egy pittsburghi ujságost is meghívtak vendégül.

Az ujságos ahogy belép, a menyasszonyt kérdi,
Odavitták elébe és bemutatják néki.

Ijedtében majd elesett, amikor meglátta,
S a vőlegényt egyszeribe nagyon megsajnálta.

A menyasszony idősebb volt vagy 25 évvel,
Szerelmesen pislogatott az egyik szemével.

A másikat kiütötték, még gyerekkorába,
S össze-vissza talán három fog volt a szájába.

Csupa szeplő volt az arca, pup is volt a hátán,
Egy lábára sántított is, akárcsak a sátán.

A haja meg durva, kócos, két sukkos a szája,
Az ujságos félájultan tekingetett rája.

Mikor szabadulhat tőle, egyre csak azt leste,
Szemeivel mindenütt a vőlegényt kereste.

Mikor aztán megtalálta, kicsit félre huzta,
Tölcsért csinált a markával s a fülébe sugta.

A jó Isten szerelmére nincs magának lelke?
Hogy annyi szép magyar lány köz éppen eztet lelte?

Magát csak egy kalapáccsal fejbe kéne csapni,
Nem tudott egy szemrevalóbb feleséget kapni?

Ez sánta is, ez pupos is, szeplős is a bőre,
Elvette az étvágyamat három esztendőre.

A félszeme ki van ütve, foga sincsen, látom,
Hova tette kend az eszét, kedves jó barátom?

A magyar meg jó hangosan ennyit felel rája:
Tudom én, hogy van őneki elég sok hibája.

Nem muszáj ám sugdolózni ujságos testvérem,
Megmondhatja hangosan, mert süket is ez kérem.

- -

Törökkoppányi bíró megházasította a fiát,
Szakcsról viszi a falu legszebb leányát.
Csinos lánynak nem is hagynak dolgozni,
A pusztában hintón fogják hordozni.

Nem fogja meg sem a sarlót, sem kapát,
Hallgathatja a rádió szólását.

Bíró fia a pusztában parancsnok,
A szép lánynak a szemébe mosolyog.

Ugyes birnak közel van a pusztája,
A két uj pár sétálgat a sarkába.
A téglások égetik a jó téglát,
Adjon Isten a szép lánynak jó párját.

A bírónál jó étkekkel élhetnek,
Somogyzili lányok mégis verekesznek.
A magas kéményből a füstöt meglátták,
A szent kut vizébe egymást taszigálták.

Csupa sár volt egyiknek a selyemszoknyája,
Az lett a legénynek a csinos mátkája.
Aki belelokte, az csalba maradott,
Koppányszántói asszony új meszelőt kapott.

A meszelőlopót hamar utól érték,
A meszelőnyéllel jó hasba lökdösték.
Erős volt az asszony, nem is érezhette,
A csirkepaprikást annál jobban ette.

Megharapta a sertés a sofőrnek alábát,
Egy boros pincéből benivták a bábát.
Nagy melegségben nagyhamar becsipett,
Három óra hosszat a fűben heverészett.

Kakukmadár elhagyta a szólását,
Hirversíró kilóra adta el a versétt kapott tojását.
Ugyes boltos nagyon becsapódott,
Három tojásban csibe vagdalózott.

Egy gazdaasszony elégette tepsiben a halat,
Acsán mesterválasztásra ő is gyorsan szaladt.
Egyet választottak, utnak bocsátották,
Tizenöt emberét nagy szégyenbe házták.

Acsai községben többet javas nem lesz,
Új mesterválasztás még egyszer újra lesz.
"ehetnek tanítók oda konkurálni,
Azt válasszák meg, aki tud kurizálni.

Itt volt a nagy meleg, kedves jó barátom,
A masina mellett felsült kezem-lábam.
Savanyu uborkát paprikával ettem,
Szalmarázó előtt de sokat szenvedtem.

Nem lesz télen nagy por a jó disznótorba,
 Izraelita biró ráfeledkezett a gyors versiróra.
 Karádi nagy kocsmában pipáját töltötte,
 Egy kis veres zsidó haragból leköpte.

Perelni akart, felesége sehogysem engedte,
 Mert egy ember a lovát paprikával etette.
 Zöld paprikát dugdosott a szájába,
 Hogy ne rugjona karádxi vásárba.

Fel is tudták venni a hátulsó lábát,
 Törökkoppányi legény megverte az ángyát.
 A legény az anyjától jó két pofont kapott,
 Az ijedt menyecske a háztól elfutott.

A csinos menyecske büntelen szenvedett,
 Kocsmároslegény a nagy porba esett.
 Karádi kocsmában a biciklit rosszul kormányozta,
 Barátai előtt az oldalára dobta.

Bejött a kocsmába, versirót meglátta,
 Azt sugdozta neki, hogy őt ne cirkálja.
 Mert a szeretője találja olvasni,
 Az aranygyűrűjét visszadobja neki.

Az aranygyűrűért rémsokat fizettek,
 A zicsi fodrászok összeverekedtek.
 A nagy meleg porban egymást megforgatták,
 A zicsi német menyecskék magyarul vihogták.

Egy pári gyerek felmászott a nagy fára,
 Vércsefiakat szedni. Lesz jó vacsorája.
 Zsákból rakott fészekből hozta a fiakat,
 Egy kinyuló ágba a nadrágja megakadt.

Az egyik kezében a vércse jajgatott,
 A másik kezével a nadrághoz kapott.
 Madzag volt a szija, derékon elszakadt,
 Szerencsétlen gyerek a fáról lezuhant.

Mert német gyerek volt: magyarul jajgatott
 S úgy megcsapta magát, felkelni nem tudott.
 Másnap találták meg, szamarakon vitték,
 A vércsefiakárt sokan kinevették.

Nem messze van ide Komárom,
 Miért sétál gyönyörű virágom?
 A régi szeretőmmel összetalálkoztam,
 A zöld bokor mellett jól meg is sirattam.

Ujbuzakenyérből de sokan nem ettek,
 A sárga halálnál önként jelentkeztek.
 Egy igali ember befogta két sárga lovát,
 Hogy hazahuzatja cséplő kazánját.

A cséplő kazánját Bácsalmáson hagyta,
 Mert a felesége nem irt a váltóra.
 Rögtön hazahajtott, elrestelte magát,
 Hajnali órában fölötötte magát.

Diósberényi karmester a mély kutba ugrott,
 Rezesnadájától el sem bucsuzhatott.
 Huzátk ki a kutból, de sokan voltak ott,
 A rezesbandája érte szomorkodott.

Nagyszokoli főjegyző agyonlőtte magát,
 Csak az előljárók tudták a sok adósságát.
 Még csak új házas volt, felesége siratta,
 Az volt neki a bánatos halottja.

Jegyző barátai a szertartásra futottak,
 A gyászkoporsóra koszorut aggattak.
 Egy szkoli paraszt mihelyt meghallotta,
 Az erős kötelet a nyakára csatolta.

Az öngyilkosságát elszántságból tette,
 A főjegyző urat még az uton érte.
 Az egész lakosság kíséerte a temetőbe,
 Még ilyen nem történt Szokli községbe.

Bannyapusztai ember felötötte magát,
 Levegőbe dobta a sárga buborkát.
 A bánat zavarta negyven hold földjébe,
 Rögtön belekerült a halál kezébe.

Somodori gyerek a buzát vetette,
 A kivásott utba bele is döntötte.
 Félt a rossz apjától, hogy megtépi a haját,
 Rögtön a gára felötötte magát.

A karádi biró agyonlőtte magát,
 Pedig megőrizte a község kasszáját.
 Egy hétig sem evett, csak vörös bort ivott,
 A fényes nap elől sötét sirba jutott.

Három felesége volt, csak egy lánya siratta,
 A temetőig sok könnyét hullatta.
 A nagytömeg rángatta, hogy ne sirjon,
 Lesz még biró tiz is, ha kell Karádon.

Ne szaladjon senki amás bajára,
 Mindnyájan feljutunk a szent Mihály lovára.
 Akármilyen gazdag szép házból kukucskál,
 Sárgalábu halál gyásznapot csinál.

Vásárosdombón egy y mozdony a kocsit az utjában érte,
 Egy asszonyt a szolgával más világra küldte.
 Gazda a kocsiból a téglára esett,
 Az oldalbordája összetöredezett.

A lovat elkapta, a földhöz csapkodta,
Mert a vonatvezető a gépet sebesen hajtotta.
Megdöglött a két ló, a mozdony is megállt,
Szaladt a sok népség, nézte a nagy csodát.

Gazda a szolgával a babot vitette,
A szerencsétlen halál őket utolérte.
Az asszonyt vitték a szolgával a siralomházba,
Nem is tudja senki, hol lesz a halála.

Az igali autót szerencsétlenség érte,
A kaposi vonat jó messzire vitte.
Az utasok mindnyájan jajgattak,
A halál markába azért nem jutottak.

A kukorice végett egymást nem láthatták,
A vonatvezetőt nem is kozhatták.
Az autó gazdája híres nem lett volna,
A sok utazónak mind vége lett volna.

Dombóvári Nyomda RT.